

tenar de milers de les eleccions regionals en què, tanmateix, els seus candidats no eren pas presents a tot arreu. Sembla, doncs, que queda clar el fet que, sense l'ajut, si no amb l'aniversió dels mitjans de comunicació, petits o grans, el seu missatge tot just arriba als electors amb motiu d'escrutinis d'abast local.

Tot i això, els poders francesos no poden negar la permanència d'un interès

creixent pel tema nacional minoritari a Còrsega, on la candidatura ha passat del 10% de vots. A l'anomenat Pirineu Atlàntic on, gràcies als bascos, ha tingut un 1,65%. I als departaments bretons de Finisterre (1,34%), Costes d'Armor (1,07) i Morbihan (1%). A les terres alsacianes, occitanes i catalanes no ha passat de l'1%.

Òbviament, el cap de llista no es feia

cap il·lusió de conservar l'escó al Parlament europeu, perquè el seu propòsit i el dels seus aliats era de trencar la llosa d'indiferència sobre les qüestions nacionalitàries existent en un país tan centralitzat. El projecte és, ara, de treballar per una fèderació destinada a inscriure el "regionalisme", d'una manera perdurable en el paisatge polític de l'estat francès.

Jordi Ventura

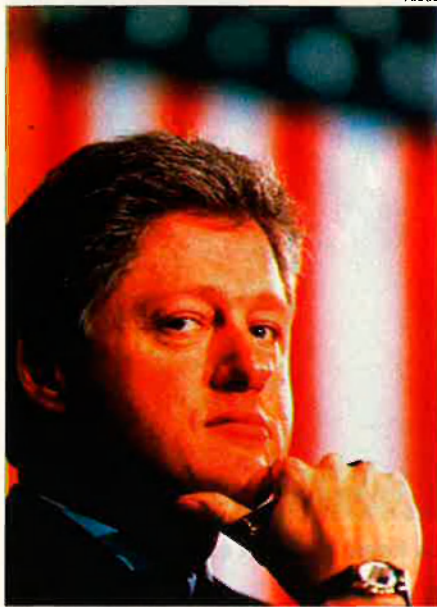
L'amarga recepta de l'OCDE contra l'atur

El darrer estudi de l'OCDE recomana adoptar unes mesures que, a la pràctica, són el desmantellament de l'estat del benestar. Jordi Fortuny ens en parla.

Ja hi ha recepta per solucionar el problema de l'atur. L'ha fet l'OCDE, l'organització que reuneix els vint-i-cinc països del món desenvolupat. La medicina que recomana no podia ser més amarga per a unes societats que han aconseguit elevats nivells de benestar: se'ls demana que renunciïn a moltes de les "comoditats" o millores que han aconseguit en les últimes dècades, amb la promesa que després del tractament recuperaran la "salut". Però una "salut" encara desconeguda, diferent de la que havíem conegut quan el problema de l'atur no era tan escandalós com ara.

L'"Estudi de l'OCDE sobre l'ocupació" arriba en un moment oportú. Les grans organitzacions internacionals, el G 7, el Fons Monetari Internacional, la Unió Europea i la mateixa OCDE, fa un parell d'anys que no es treuen el problema de l'atur del cap. El tema surt a cada reunió i fins ara, com a màxim, arribaven a la conclusió que calia flexibilitzar el mercat de treball en els països on era més rígid, sobretot a Europa, per tal de facilitar la creació d'ocupació. A l'estat espanyol ja hi ha hagut conseqüències, la reforma laboral.

Però ara aquest estudi ha anat més lluny, perquè els governs dels diferents països han comprovat que no n'hi ha prou d'anar amb la cantarella que cal flexibilitzar el mercat laboral perquè la societat se'n faci càrrec i accepti el que això comporta. L'OCDE analitza un per un els problemes

Bill Clinton. L'OCDE lloa el sistema nord-americà.

de la situació actual i proposa grans canvis, grans sacrificis que, si arriben massa lluny, els mateixos autors admeten que podrien provocar tensions socials amb greus conseqüències humanes i econòmiques.

Les propostes de l'estudi plantegen un model de mercat de treball que s'assembla molt al dels Estats Units. Li posa les coses fàcils a Bill Clinton, que juntament amb els altres líders del G 7 serà hoste de Berlusconi a Nàpols el mes que ve, en la

reunió que faran les set grans potències mundials per a decidir, entre altres coses, què fan amb el problema de l'atur.

Per als tècnics de l'OCDE, la prova que els nord-americans s'ho munten més bé és que l'atur estructural, aquell que afecta les persones que no troben feina de cap manera, és molt inferior als Estats Units, un 6%, que a Europa, on arriba a ser del 7 al 10%. La recepta per "guarir" aquesta situació recomana limitar al màxim el nombre de persones que hagin de dependre d'uns ingressos fixos per sobreviure. En altres paraules, fomentar les activitats professionals, l'autoocupació, etc. També recomana que continuïn treballant d'una o altra manera la gent gran en lloc de fomentar la jubilació anticipada a costa dels pressupostos públics.

I és que els pressupostos públics, segons l'estudi, seran més petits en el futur i no arribaran a tot, ja que per fomentar que la gent s'espavili a treballar per compte propi caldrà que les empreses paguin menys impostos. També serà menor la recaptació fiscal per la via de l'impost sobre la renda, ja que la moderació salarial, més ben dit, la "rebaixa" salarial necessària perquè els empresaris s'animin a crear llocs de treball, només serà acceptada pels treballadors a canvi d'una rebaixa d'impostos.

L'estudi també proposa la desaparició del concepte de "salari mínim" tal com l'entendem, perquè considera que en algunes zones i en alguns sectors això impe-

deix que les empreses contractin mà d'obra. El resultat és que una cosa inventada per evitar la pobresa impedeix que els treballadors no qualificats trobin feina i, paradoxalment, s'acaben tornant pobres. Per l'OCDE, la solució és que hi hagi molts salaris mínims, uns segons l'edat (com més jove menys sou) i uns altres segons la regió (zona més pobra, salari mínim més baix).

Com que moltes d'aquestes reformes les

impedeixen les legislacions dels diferents països i, si no, les impedeixen els convenis col·lectius, s'han inventat una futura "clàusula de renegociació" dels convenis que permeti rebaixar condicions pactades anteriorment si la situació de l'empresa ho demana. En fi, l'estudi de l'OCDE és ple de "perles" que segons els autors s'haurien d'adoptar de forma coordinada entre tots els governs perquè siguin eficaces, atesa la globalització de l'economia mundial.

Una excel·lent coartada per als polítics que en el futur hagin de convèncer la societat perquè s'empassi aquesta medecina.

Tot s'ha de dir, els experts també proposen mesures més païdores com ara la formació dels treballadors a càrrec de les empreses i mesures per a evitar que les persones incapaces d'adaptar-se a aquests canvis es quedin sense protecció social. Però la cosa continua sent tot un panorama.

Jordi Fortuny

S'han tornat bojos, els romans

La persecució dels insubmisos és el punt de partença d'una situació castrense caòtica i destrellatada que Manuel S. Jardí ressegueix amb causticitat.

Anunci: Soldat que de jove va viure a l'horta de València i un bon dia el van allistar en la quarta lleva del 77. Que va servir –tot siga dit, sense massa entusiasme– el rei durant 15 mesos, descomptant els permisos. Que en acabar de complir en parròquia el van passar a la reserva, amb una anotació a la cartilla on es feia constar el suposat valor de l'interfecte. Que no obstant això, tenia l'obligació d'acudir periòdicament a la caserna de la Guàrdia Civil del poble a passar revista. Que a hores d'ara ja el deuen haver llicenciat, pel bé de l'exèrcit i per a desgràcia de l'enemic. Soldat, en fi, que encara guarda una gorra deslluïda a l'armari com a record que es va portar com un home... agrairia qualsevol explicació convincent que li demostrara que tot allò no va ser una miserable pèrdua de temps i de diners. Es gratificarà."

La caiguda de l'imperi soviètic i altres falles adjacents els va estalviar –als bolxevics, és clar– el maldecap i el saine de declarar-nos la guerra a aquesta banda d'occident. Per tant, fora d'ajudar a apagar els incendis forestals –i ja que ens hi referim, res millor que es professionalitzen–, seria algú tan amable d'aclarir per a què cony aprofita un exèrcit d'*Hazanas Bèlicas*, si tampoc no hi ha ganes de fer-se amb Groenlàndia, on diuen que hi ha bon bacallà i la gent és neta i noble, culta, rica, lliure, desvetllada i feliç? Al Ministeri de la Guerra –l'anomenen de Defensa, no sé per què– no li quadren els números. Diuen que hi ha massa objectors, excés d'insubmisos i, en conjunt, un notable contingent que li tira molta cara a l'assumpte per tal

La lleva. L'exèrcit és ple d'amateurs.

d'evitar la mili. En una altra època, jo també me n'hauria escaquejat. Sobretot, després d'aquell dia que, en plena instrucció, pujant una costera carregat amb el Mauer, Cetme o com collons li diguen ara a l'escopeta reglamentària, vaig escoltar que em cridaven. Era un conegut. Cansat de tirar el fetge, corrent amunt i avall sense que l'enemic es dignara baixar del Kremlin a fer harca, vaig abandonar momentàniament l'utilatge coercitiu per a saludar un amic que trobava a 800 quilòmetres del poble. De poc que no em van formar consell de guerra, per haver deixat l'armament arrimat al marge i a mercè de Brejnev. Ara no els poden acusar de de-

sectors, perquè d'on no n'hi ha, no se'n poden traure, però els amenacen, els insubmisos, amb la privació d'algun altre dret, fins i tot, del carnet de conduir! Per a mi que tant d'insistir en els accidents de trànsit i que les imprudències es paguen, els ha afectat un punt massa el coneixement.

L'altre dia van difondre la notícia que la Divisió de Logística Nacional, que sona com l'organitzadora del desembarcament de Normandia en versió casolana, adverteix que els soldats han de tenir 84 dies de permís extra, perquè no hi ha pressupost suficient per a alimentar la tropa. I, és clar, sense ranxo i amb la panxa buida, ni guerra, ni ganes de fer-la, ni res de res. Aleshores, com s'entén que posen tant d'interès en el fet que el personal s'alliste a un exèrcit que té el rebost eixut? Si no hi ha entrepans per a tots... els alimentarà l'OTAN o els russos? Se'n farà càrrec la Generalitat? Corre el rumor que l'autoritat estudia traslladar a València el comandament de les Fuerzas de Reacción. Ja han fet tard. Les forces de la reacció van desembarcar ací ja fa temps. O no pertany a les tropes d'intervenció ràpida la regidora d'Unió Valenciana María Dolores García Broch, amb la seua ofensiva permanent contra la cultura i el sentit comú? I González Lizondo. I Tàrsilo Piles. I la Barberà. No forma part el regidor del PP José R. García Fuster de la Brigada d'Operacions Especials, capaç d'erigir un polisportiu al mig del carrer? I, mentrestant, l'estat major perseguint els objectors per a fer-los passar gana. Si ja ho deia l'Obèlix: s'han tornat bojos, aquests romans.

Manuel S. Jardí